

IV. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap.
Ára **3** hóra **1** frt. **50** kr.

Az előfizetési pénz a
kiadó-hivatalba
Városháztér 6. szám
alá küldendő.

Pest, febr. 6.
1870.
6. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Das liederliche Kleeblatt.

(A három jó madár.)

Megszoritották biz azt, szegényt,
Ki kellett neki mondani..
Pedig tudom, a beszéd helyett
Jobb szeretett vón' hallgatni!
De hát mit tegyen szegény feje?
Mikor az a Csernátoni!
Oly átkozottul oda tudta
Két fal közé szorítani!

Megmondá tehát, hogy csakugyan
Fizettetik nekik gázsi.
Ha van, ha nincs előfizető
Kap rendes dijt a bagázsi!
Ha nem is a rendelkezési
Alapból adják épen ki. —
Sokféle sor van, abból bizony
Előkerül, ez a módi!

Mert biz elég sok olyan ..... izé .....
Hogy is mondják? ejnye! ... no ... hát
Olyan silentziumba jött pénz
— Mit az ember id' — oda ád —

Vanám. — De az országgyülésen
Azt mondják, hogy az ... ejh! minek
Kérdezitek? ... hisz tudjátok, hogy
Jutbelőle kinek-kinek!

A szerepek ki vannak osztva ..
Berczi az Esti Lapuban
Irjon uraknak, hogy higyjenek
A mit ir — egyedül abban;
Tök Jankó a hazafiakat
Tegye egymásután csuffá!
Hirdongó Józsi meg a népet
Tegye hetenként bolonddá!

Eddig még csak úgy gyanitottuk —
Mert nem hittük, hogy potyára
Annyi mocskot lehessen irni,
Most tudjuk, hogy vanámára!
Nem én mondtam ki, sem a Matyi!
Andrássi mondá borzasan ...
Most már tudjuk, a hongyülésből
Exoffo: hivatalosan!

Bögös.

Bál a czigány nélkül.

(Farsangi gonyoreszk.)

Irgalmatlanul esett az eső, — kegyetlen nagy sár volt — pedig a hölgyek tetőtül talpig gyönyörüen felvoltak már öltözve, — a Casszinó palota nagy terme briliánt fényben tündöklött a sok petroleum lámpától s daczára a sok heti esőzésnek a nagyszerü épület jól tartotta magát, s nem lehete félni az összerottyanástól.

Notabene a platófalvi Casszinó palotája sajátszerü filigrán épitészeti mü, agyag szirtből, szikes lávával rakva. — Vékony óriási magas falakon nyugszik az olasz és sweiczi izlésü bizanti fedélzet, az épület egy ablak csoportozatból áll, óriási nagy ajtókkal. — a termek és szobák pompásan és inposánṫúl magasak, annyira, hogy két kemenczét alkalmaztatott a bizottmány egymás felibe, azon okból, mivel egy kályhának a melege, mig a stukatorig fölhatna, kihülne. — Ha kissebb szobáiba van az ember, azt gondolhatni, hogy kéménybe van, oly pompás magasak, s valódi úri izlés nyomait árulják el.

Ez épület hasonlit valami falusi zsidó templomhoz is, de kinézése körülbelöl olyan, mint egy urasági istállóé, különben népmüvelődésnek szentelt csarnok, jobboldali czivilizáló akademia, hol a belépö Deakká transubstantiáltatik, s úgy kimüveltetik benne, miszerént csak egy intésébe kerül bármelyik tagjának, hogy megtegyék miniszter-elnöknek Kutya Bagoson.

E nagyszerü épületben sereglének tehát össze az úri népek tánczolni, vigadni, — az igaz, hogy az összes úri clubb 26 szál personából állott, a mit hitelesen bizonyitott ama 26 darab pengö forintos bankó. mely egymás hátán szunnyadozott a casszában.

8 óra már rég elmult, s még a czigánynak hire se volt, s a 26 szál gyönyörüen felöltözött úri rendek szomorgósan lézengettek a pocsojával vixolt nagy teremben. A bálrendező-bizottmány, kétségbe esését már vinkóval kezdé ellensulyozni, daczára mindennek, czigány sehonnan sem akart kerülni.

Hideg is volt még mellé abba a nagy mendergő két contignatziós úri gusztusra épült szálába, s a 26 szál h a u t e c r e m e kutyáliter kezdett fázni, s reszketett mint a valóságos vaniliás creme.

Azonban odakint a szabadlevegön, a sötétben, szélben, esöben Plátófalva hig talaján kegyetlenül taposták szana szét egész város területén, a minden irányba szétküldött másod rendü bálrendező bizottmány müvelő tagjai a sarat, — muzsikus czigányt fogni, életre, halálra czigányt fogni volt a jelszó, mert különben a nép-nevelö-intézet szégyent vall, ha meg nem tarthatik a fényes bál.

Végre megsajnálta az ég a cultura e sártaposó mártirjait, s a falu trombitását kellö mennyiségben ellátott szússzal megtalálták a h o t e l k ö r ü l s z a g o s b a n harmadfél magával, keserü nótákat harsogtatván, sippal hedegövel és kalarinéttal a falu czédula szedöjének, ki vala már az egész olcsestrummal azon boldog állapotban, mit csak müveletlen emberek hinak részegségnek.

A hóltra tikkadt bálrendező-bizottmánynak, Fürst Kattaró (NB. ez a falu trombitásának a neve) trombitájának messzire elható harsogásai kellemesebben hatottak, semmint hathat majd valaha Gábriel arkangyal trombita harsogása am j ü n g s t e n T a g ! s duplamarsba irányzák lépteiket a hotelbe, a hova szuronyszögezve berontanak, és se szó, se kérdés, hanem Fürst Kattarót nyakon szoriták, hogy menten bele rekedt trombitájába a bús nóta, mellyel sehogysem hagyá teljesen elaludni a nagymértékben bekáfolt czédula szedöt: s meg sem alkudva vél e, hanem csak igérve drága sok bankót, czipelték a többi aprószeres zene-müvészszel a népnevelö intézet felé. — Hanem bizony már ekkor tizenegy óra felé járt az idö.

A fényes társaság didergett, — a bálrendezőbizottmány aristocraticusabb tagjai meg: locsolták a kétségbeeset égetö kinjait káposzta lével, akarám mondani: a szöllö nemes nedvivel. — Hjajj kérem, de nem is lehet a helyzet komolyságát hiven leirni, mert hát kérem tessék elképzelni, minö zagyvalék lelki állapot az, midőn bosszúság, kétségbeesés — szégyen együtt kóvályog az emberben? épp akkor, mikor rettenetes erössen szeretne mulatni. — Volt még osztán mindennél egy fatalisabb körülmény: t. i. az, hogy majd elmegy a hire e muzsikanélküli bálnak, s a mokrák agyba-föbe fogják csúfolni öket.

No de midön legnagyobb a veszély, akkor áll közel a segély, mert egyszer csak az udvaron bele fúj Fürst Kattáró a trombitájába, hogy szintugy feltáskásodott tölle a friss meszelés a falon. Minden szem elött rózsaszinbe borult a levegö: electrisálva lön minden lábszár — egy pár fiatal kedély — harsány nyeritésbe tört ki s a 26 szál publikum neki dült a dolognak.

Kattaró a czigánypóczon fujta kegyetlenül trombitáját, a hedegős reszelte irgalmatlanul a hegedü húrjait, a králinétos hasonlóul rikitott, mintha strimflikötöt hasitottak volna fületövéröl, a brugó semmiképp sem szóllott, mert nem volt.

Elég az hozzá, hogy gyönyörü, fesztelen, pompás, szellemdús, kedélyes, élvezetes, meghatóvá vált a mulatság. A hölgyek többnyire minden tánez után fáradtak s hevültek voltak. Democratikus szinezettel is birt e szép tánczvigalom, mivel Turok Isván uram ü kigyelme vagy kilenczed magával, ingyen vett részt a vigalomban, csak ép' a kis kutya, meg a kis macska maradt otthon ü kigyelménél.

Izletes ételek és italokról fönségesen vala gondoskodva. Fánk a legszebb példányban, profont nagyságban, és palacsinta laposságban. Soha finomabban nem izlett

fekete kávé minőségben a czikoria, mint itt. A theához nem hasonlíthatott a legjobb bodza virág herbathé sem, szóval szüperb volt minden.

A bál tiszta jövedelme a mázsaszámra eladott ócska hirlapok árán kivül, minden tag zsebéből pótoltatott, körülbelől oly arányban, hogy n u l l a v o n n u l l a i s t a u f g e g a n g e n.

Kérem, hogy a czigány hiányzott éjfélig, annak az volt az oka, „hogy“ — V a d ö r m i n városába a már lefoglalt menküteremtette czigánybandát azok a Krisztus tagadó mokrák nem eresztették el, erre a Deákpárti bálra. — Hát kérem, nem merő scandalum ez, valamint az is, hogy azt mondják róla, hogy Deákpárti, fújtájfel. külömben ezen históriából az a bölcs tanuság, hogy :

„Ha czigány nincs bált nem tarthatsz,
Ugy tánczolsz ha czigányt fogatsz.

Cs, P.

„Czo ki“ a bérenc lapoknak.

Zsidó zsidó rongyos zsidó!
Hej! van e még pirositó ?
A minister nagyon sárga...
Rá fér ezer forint ára.
„Nem bánom én, ha rá fér is...
Ha jól fizet, kenem én is.“

A minister nagy kinjába . .
Kiszórta a pénzt hijjába,
Pirost mázolt feketére . .
Hanem azért czélt nem ére ;
Oda lett a sok szép bankó,
S nem használt a Borsszem Jankó !

A népet ütötte, marta,
Öklelödzött mint a marha !
A honfit sárral dobálta,
Rá kigyót békát kiálta . .
Mindég a nímetért ége —
Hanem azért mégis vége.

Dongó, dongó „Esti dongó!“
Mit vagy te most erre mondó ?
Nyomorék vagy, mankón jártál . .
Rosz nyelveddel másnak ártál.
Neki dongtál most a falnak . .
A balogok majd fölfalnak.

A subvenciót tagadtad,
Hanem azért elragadtad ;
A kormányért lelkesültél . .
Hanem ugyan bele sültél . .
Mint a lőre a mely kerti :
Olyan voltál P á l f i B e r t i !

Este jártál a sötétben —
Piszkos voltál szörnyüképpen,
Haszontalan élhetetlen . .
Mindenképpen t e h e t e t l e n
Már a vég szufládat hörgöd,
No csak vigyen is az ördög !

Hát te mákvirág „Hirhordó“
Te „repedt sarku kóborló“
„Csárdabeli sáros hátú“ ! ?
Csupa czafat elől hátú,
Eddig zsuppon kisérgettek . .
Most a pokolba kergetnek.

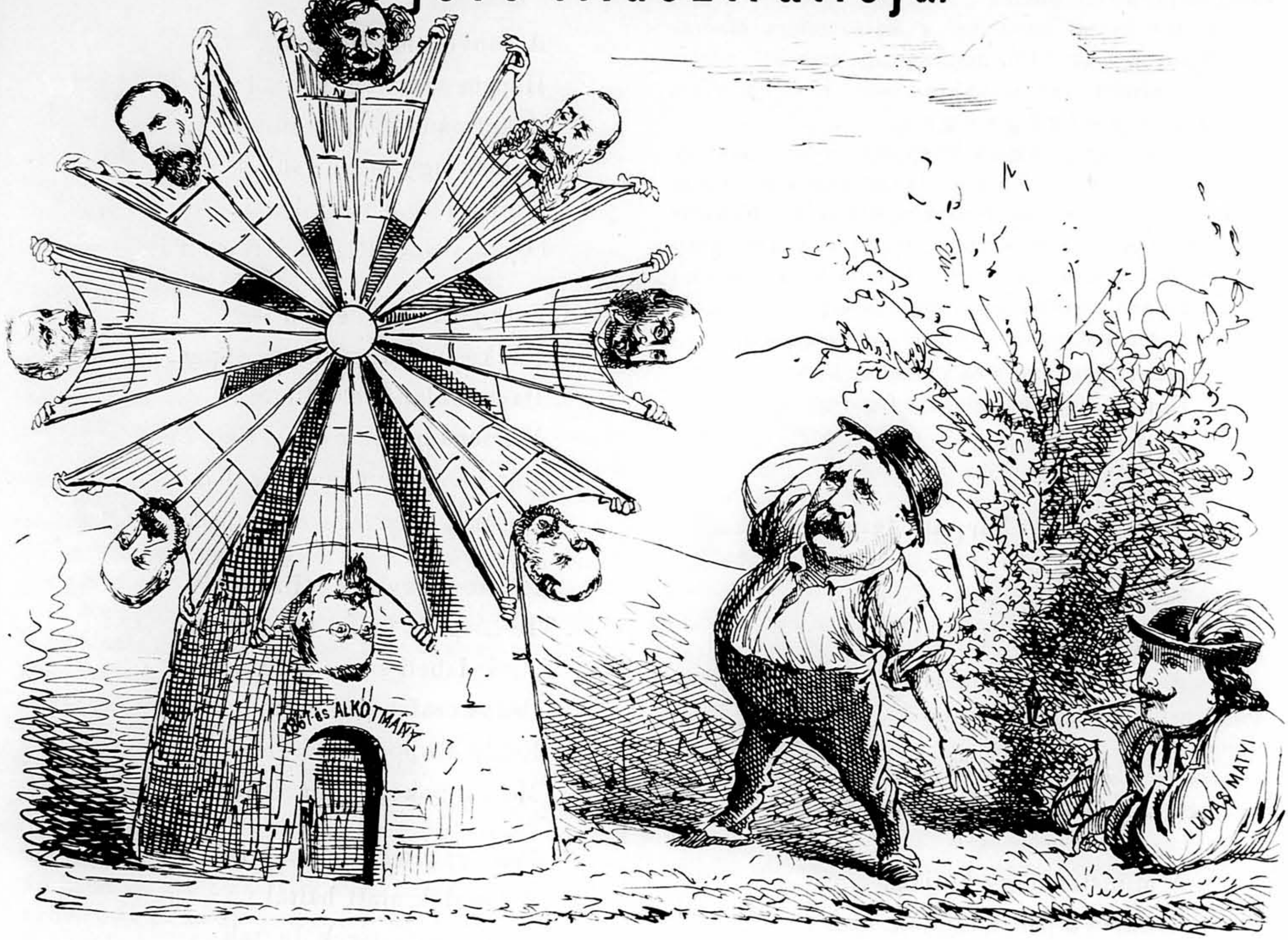
Pénzért éltél, ingyen jártál . .
A kazalok alatt háltál ;
Csak a ministerek dugtak . .
A parasztok téptek rugtak.
Még ingyen se kellessz már ma,
Elmehetsz „p e t á k o s d á m a.“

Rosz hirmondó, Esti dongó !
Festett képü Borsszem Jankó !
Nem járja többé a gázsi,
No hát csak hajde bagázsi !
Nem adózunk többé rátok,
Czo ki tehát ! eb anyátok ! !

Műforditás.

Abiit in villam se delectaturus.
Villányba ment bort inni.

A jövő illusztrátiója.

Ferencz molnár: Ihol ni la! mig aludtam, elkapta a szél a malmot, s most már hogy üressen jár, ki fog gyuladni. Kire fogjam már hogy felgyujtotta, ha a gazda számon vesz érette.

Ludas Matyi (a bokorból): Senkire se, hanem addig is mig elcsapatnék kend, vallja be a maga élhetetlenségét s aztán . . punktum.

Szentelt vizzel bespricczelt fricskák.

Szilágyi Virgilt s Török Jancsi bátyánkat megkinálták a szentelt szénából, de ők azt mondták, hogy mivel ezelőtt kálomisták voltak — nem szokták meg még az efféle fáin eledelt, nem instálnak belőle; — idvezitő voltárol azonban anyira meg vannak győződve, miszerént a kegyes hivőknek a legmelegebben ajánlandják. —

A Duna p . . . i káplánhoz egy kis gyermeket vittek keresztelés végett, s midőn a káplán a keresztelési beszédbe a többek közt e bibliai szavakat mondaná: „ez az én szerelmes fiam, kiben nekem kedvem telt" a bábaasszony megrántja a reverendát s halkan figyelmezteté: „kár volt édes tisztelendő uram ennyi ember előtt megmondani, mert még eddig csak én tudom, meg a Frau Nani, hogy a kigyelmedé "

Páter Makutyi olvasván a Bolond Miskában, hogy a Magyarországi plebaniákon 33000 gyermek találtatott 23000 unokahug felügyelete alatt, igy kiálta fel: „hazudsz Canis tota mater! nem annyi biz a, mert én a hét közül egyet sem diktáltam be.

Oktalan állatok Conciliuma.

Ö k ö r (mint előadó): Ha az emberek csalhatatlanságot akarnak tulajdonitani az embernek, ki az idők jeleit anyira félre ismeri, — én azt hiszem, hogy az egész tisztességes marha gyülekezet nézetét tolmácsolom, midőn azt inditványozom: mondassék ki a mi tisztelt elnökünkre is — mint a legcsalhatlanabb i d ő j ó s r a — a c s a l h a t a t l a n s á g.

Népszámlálási jelenet egy agg szüznél.

B i z t o s: Hány éves Nagysád?

N a g y s á m: Ej biztos ur, hogy lehet ily udvariatlan?

B i z t o s: Drága Nagysád, én nem ... de a rubrika...

N a g y s á m: Ej mit, hát ki az az udvariatlan rubrika?

B i z t o s: (megzavarodva) Drága Nagysám.. ké.. kérem az országgyülés...

N a g y s á m: (mérgesen közbe vág) óh! hát az országgyülés az az udvariatlan rubrika?

B i z t o s... (folytatva)... meghagyása folytán a magas miniszterium...

N a g y s á m: (még mérgesebben vág közbe).. I... Igen? tehát a miniszterium is olyan udvariatlan paraszt, mint az országgyülés...! már bocsásson meg biztos ur, de én ilyen goromba kérdésekre nem fogok feleletet adni, (ajánlja magát és bemegy a másik szobába.)

B i z t o s: (az irnokhoz) Irja amicze! ő nagysága életidejét a rubrikába igy: „h u s z o n t u l, harminczon innen, körül belül ö t v e n.

Fehérmegyei krónika.

Kukorelli Friczi levele, Csimazi Lőrinczhez.

Ketfes barátom! Én nem szogdam ugyan minten gis füsd miatt, elgiáldani makomat, hogy düz fan, hanem annyit mék is monthadok, hogy a porok és más egyepekneg az agczizolása miatt, ugyan csag gutya filág fan, eppen a Máli, — agarom montanyi, eppen a Váli völgyépen . . .

Ezeg a polond baraszdog se hogy sem dudják mekszogni ezd az uj algotmány gyönyörüségit.

Az uj algodmány mek ád azt a nagy szapadsákot, hogy a hus és port agczizt maga gifeheti árentápa a gözönség a makos gormánydul, ha erre guszdusa fan, — ha betig nincsen erre guszdusa, — ugy a makos gormány giadja ezd más drafigánsnak, a ginek erre mek fan a maka guszdusa.

Ezek a bolond baraszdok bedig gutyába sem fettég ezd a gönyörüsékes jussugat, — nem gödötték mek a contregt a makas gormányal, — s igy az agczizt génydelen fold egy zsitó drafigánsnag giadnyi, hogy az algodmány mek ne sérdesség.

Dehát e miatt mosd ezek a polond baraszdok oly mérkesek ledtek, mint a harabó-fogó. A Fezuv és az Aetna, nem hanyja a maka láfáját ugy, mint szórjág az áltást ezeg a polond emperek a makus miniszterjomra.

Hanem parádom! azóda, hogy ezeg a baraszdok ugy mekpokarasoddak eddöl az uj algotmányos agczizolásdól, — nekünk is püdös az ájer, itt a Máli, agarom montanyi, itt a Váli fölgyipen.

Én mosdanápan nem izs iken sogat algalmadlangotom itt, — merd a multgor is, hogy egy baraszdnál a bálinka finánczoláspan gifáratva, és giéhezve, egy gis harabni falót gértem, azd monták, hogy atnak; hanem nincs más mi számungra mint nyagleves. — Fujd fel baraszt! kontolám — nem éllünk mi olyan ortinárė gabelfrüsdökkel.

Te zó — a mi zó parádom! nefeletlen emberek ezeg a madjarog. Nem izs sogáik maratog én idd gőzöttüg . . . mék egy pár év, — azdán gérem Lunyaidól a benzió . . .

Ettig csag nem iken merdek bisszeni ezeg a baraszdok is, te most ez a polond szapadság ugy felnyidotta a szemöltökök, hogy most mék a lekutolsó kölyök is orrunk alá fujja a füsdöd,— s azt tanolgatja nagy hegygén:

„Czo gi finánez zsantár,
Nem gell nimed gormány,
Éljen az algodmány . . .“

Kukorelli Friczi,
financzkomisser.

Cantate a kormány bandája felett.

Esti Lapu, Hirmondó!
Mellé a Pesti Napló,
Meg osztán Borsszem Jankó!
Igazán ágravaló.

Esti lap komédiás . .
Tökszem Jankó foghagymás,
A Napló meg vén rozsdás . .
A Hirmondó csak kozmás.

Esti lapu ugy fecseg: —
Mint a hogy bére csepeg.
Borsszem Jankó ugy ugat:
A mint kijár a falat:

A Hirmondó rábödül,
Mikor szél fú balfelül.
Pesti Tapló rákontráz —
Hogy törné ki őt a fráz.

Ily gyöngy banda muzsikál
Jó pénzért a kormánynál,
Fujja nagy dicsőségét —
Alkotmányunk fenségét . .

Merő hazugságokban,
Csábitó gaz szavakban,
Nem félti becsületét . .
A mi nincs, hogy féltenék?

Örvendj magyar erősen
Dicső közösügyeden,
Ám de azt elnefeledd
Hogy nemzeti lételed . .
— Ha meg nem térsz eszedre —
Megszünt csaknem örökre.

Csalán Peti.

Baranyai adomák.

Az öreg B. püspök kis termetü ember volt. Egyszer gyülés alkalmával feljövének hozzá a baranyaiak valami ügyben s épen a lépcsőn lejövet találkoznak vele s elkezdik sorukat egymásután mondani.

Az öreg szerette a tréfát s azt mondá nekik: „nem én vagyok a püspök, édes fiaim! hanem az a nagy ott ni . . ezzel az udvaron sétálgató esperesek egyikére mutatott, ki herkulesi termettel volt megáldva.

Az emberek odamennek a nagy espereshez s elkezdik annak is lebeszélni az egész sort — mint Baranyában mondani szokták.

Az esperest csak hallgatja; egyszer azt mondja nekik: nem én vagyok a püspök fiaim, hanem az ott ni!

Melyik? kérdék tőle.

Hát az a kis ember, ki amott megyen.

A baranyai atyafiak megcsóválgatva a nagy kalapot fejeiken, utánna lépegetnek az öreg B . . . . nak s a kurátor vállára ütve hátulról egyedül a baranyai embernél feltalálható bizalmas naivsággal mondá: „u g y e h a m i s k u t y a! m é g i s k e e d a p i s p e k“?

Ugyanezekkel történt az alábbi eset is.

Jóltudták az atyafiak, hogy B . . . püspök nagyon szereti az ajándékot, e végből erröl is gondoskodtak, s midőn sorukat lebeszélnék, többek közt igy szoltak:

Már csak halli keed e ögyöm főtiszteletes pispek atyánk ögyöm, ha azt az ótott lábu [1]) meg a legyek után kapkodó [2]) papot keed ögyöm minekünk mögadi, mert nagyon szeressünk, hát ögyöm hoztunk mi keednek egy hátú táblást, [3]) mög egy nyóczada fahegyit, [4]) asztán mög ögyöm olyan fáintos dennyéket, hogy ha belé harap keed, hát ögyöm csak ugy mállik szét a keed szájába. .

Szómagyarázat: [1]) academiakról megjött strimflis és csattos czipős pap. [2]) ágált. [3]) öz. [4]) mogyoró.

Pikanteriák.

No lám! a Deákkör is megnyitotta erszényét a honvéd rokkantak előtt. Két ezer forintot adott bőkezüleg a menházra . . . t ö r z s v a g y o n á b ó l. Szép tőle a nagylelküség, hanem még szebb lett volna, ha husz ezeret adott volna, nyilvanos titok lévén, hogy ily öszvegeket egyetlen egy mameluk megválasztatására is spendirozott a nemes clubb!

Hollá!! hogy leszünk már H o l l á n államtitkár urral?

Az isten szerelmeért, t i s z t á z z u k k i már a gyanusitások és vádak alól magyar független államunk egyik fő és buzgó hivatalnokát, mert ha tovább is afféle Kákai Aranyosok veszik pártfogás alá, isten bizony még . . r a j t a s z á r a d.

H e n g e l m ü l l e r urat a méltsás Casino csakugyan bevette társulati tagnak.

Van itt mi köztünk rosszabb ember is — gondolá az uri compánia.

K o s s a l k ó ur ennek következtében vérszemet kapott a . . casinói tagságra.

Azt kérdi egy ellenzéki lap: mit akar Szilágyi Virgil, hogy annyira belékapaszkodott az ultramontanok reverendájának csukjájába?

Semmit egyebet, mint a Püspök-Ladányi uradalom jövedelmes igazgatóságát.

Szilágyi Virgil lapját „Korszellem“-nek keresztelé, de óh ádáz sors, a typographus hosszu óval szedé már az első számot, igy lett aztán „Kórszellem“!

Sokkal illetékesebb czim egy olyan lelkiállapotra, minőben Virgilius proféta szenved.

Egy őszinte kérdés Bolond Miskához.

Kedves colléga! ön tiz arany jutalmat tüzött ki annak, ki lapja számára a legjobb képet küldendi be.

Ugyan collega, mit gondol? lehet e j ó k é p e t c s i n á l n i a mai világban, kivált jóravaló embernek, még a legszebb tiz aranyért is?

Ludas Matyi.

Pattantyuk.

Egy bécsi udvari pap egyházi beszédeit csiklandós élczczel, sőt frivol dolgokkal is szokta fűszerezni.

Nagyon természetes hát, hogy midőn ő papolt, tele volt a templom elegans delnőkkel, kik rendesen előre megtudakolták tőle, hogy mikor fog papolni.

Egyszer a többek közt egy udvari dáma x ... grófnő szinte elküldte inasát a hiros paphoz, megtudakolandó, hogy másnap fog e papolni?

Ábrahám a Santa Clara atya aztán ilyen izenetet küldött vissza a grófnőnek:

„Morgen werde ich predigen für die Huren, aber die Gräfin soll ja nicht ausbleiben.“

Napoleon Bonaparte ur azzal fenyegeti a francziákat, hogy ha Olivier miniszterium sem tetszik nekik, ott hagyja Francziaországot.

Szegény árva franczia nemzet, mi lesz belőled?

És ugyan hova bujdosik el? Elmegy Helvecziába!! és ott költi el azt a roppant milliókat, miket a francziáktól kizsarolt.

Örülj, óh köztársaság: tehát császárod leszen?

De ugyan mi is lenne abból a szegény árva franczia nemzetből, ha Napoleon elhagyná?

Hát egy gazdag, hatalmas és szabad k ö z t á r s a s á g!

Discursus

Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

M i h á l y: Még az is furcsa dolog ám, szomszéd! hogy Berzenczei uramat perbe fogják a kétnejüségért.

I c z i k: Kedves Mihálylében, hisz az egészen thürvényes dulug.

M i h á l y: Törvényes dolog? hát mért nem persekválják akkor a pápista papokat is?

M i h á l y: No szomszéd! még azt a dicsőséget sem szeretném ám, a mit Jókai urammal meg Tóth Kálmánnal elkövetnek.

I c z i g: Hogy hogy, khedves Mihály bátya?

M i h á l y: Hát nem látta még minö f i l k ó k k á tették öket?

I c z i g: Hol, hallja khend?

M i h á l y: Hát a kártyákon.

I c z i g: Vagy ógy .. nü már az igaz, hallja khend, hogy sukkal jubban pászult volna uda makkfilkónak a herr von Pálfi .. a Bursszemágai Jankhó pedig t h ü k f i l k ó n a k. Lássa khend Mihálylében, ezek a khartyacsinálók igy csinálnak az emberbül f i l k ó t meg d i s z n ó t.

Ludas Matyi gyors postája.

P a p i r r á g ó n a k: Olvasd meg a Népszava f. évi jan. 16. számát és abban a tárczát, óttan a „botoztató förendek“-et megtalálod, igy tehát a papirt nem hiába rágod.

S z á r a f a l v á n e g y p o l g á r n a k:

Ennye mi az istennyila.
Hol lehet az a galiba?
Hogy elkésik a Matyija! —
Nagy Szent Miklóson a hiba.
Ott tartóztatja fel ötet —
Az „i n g y e n o l v a s ó e g y l e t.“

Különben nem csodálom, hogy késö kapja polgártárs lapját. Én január 1. kelt levelét február 2. kaptam meg, nem tudom telegrafon jött e, vagy gyalog postán? de Gorove ur dicsöségére szerencsésen megérkezett egy hó alatt.

Főszerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. (Rajzolja: Appelrath L.) Felelős szerkesztő: KARAKÁN MARCZI

Nyomatott Kunosy és Réthy-nél Pesten, (váczi-ut 9. szám alatt.)